

POD NEBIE

40. číslo
november - december 2013

VYZDOBME SA!

Na slovíčko s..
Matthias a Majo

str. 6 - 9

Dobrodružstvo á la
Indonézia

str. 12 - 14

Tajomstvo
Eucharistie

str. 16 - 17

Naším cieľom je:

PRINÁSAŤ ĽUDOM, ČO JE NOVÉ POD NEBOM
A SPOLOČNE SA PŘIBLIŽOVAŤ K BOHU

casopis.podnebie@gmail.com
aktuality.mojakomunita.sk/web/podnebie
www.facebook.com/PodNebie

Redakcia:

Lucia Budinská
Adriána „Aďa“ Hellebrandtová
Romana „romana.“ Hlaváčová
Monika „Mony“ Debnárová
Daniela Barborová
Júlia „Juli Tisovská“
Katarína „K.“ Škvarková
Jakub „Kubbči“ Tužinský
Tomáš Garaj
Patrik „Paťo“ Polc
Matúš „Maťo“ Hrmo

Titulka:

internet

Grafika:

Daniela Barborová

Gramatika:

Andrea Šalková
Katarína Valentovičová
Martina Hubáčová

Duchovný vedúci:

s. Františka Čáčková OSF

OBSAH

Editoriál (3)
Františka píše, že... (3)
Akcie (4 - 5)
Na slovíčko s...
Matthias Čík a Majo Juristý (6 - 9)
Svedectvá
Darčeky od Boha (10)
Začni od seba (11)
Dobrodružstvo á la Indonézia (12 - 14)
Tajomstvá svätej omše:
Tajomstvo Eucharistie (16 - 17)
Zistili sme: Vôňa ihličia (18 - 19)
Povzbudenie: Nebojme sa zažiť (19)
Téma: Výzdoba (22 - 23)
Zamyslenie: Krása, ktorou hovorí Boh (24 - 25)
Národný pochod za život (26 - 27)
Pár slov o kostole a láske (28 - 29)
Očami psychológie
Účinky a cieľ vnútorného uzdravenia (30 - 31)
Recenzie
Expres na západ (32 - 33)
Hranice (33)
Podrývák: Boh a ty? A čo ak si bohatý? (34)
Moderní svätí: sv. Martin z Tourus (35)
Veselý receptárik: Šetrná žena (36)
Pre bystrejšiu hlavičku (37)
Vtipy (38)

EDITORIÁL

A máme tu opäť advent.

Zamýšľal som sa nad významom tohto slova a zistil som, že pochádza z latinského „adventus“, čo je v preklade „príchod“. Pre nás kresťanov je známy ako obdobie duchovnej prípravy na Vianoce alebo radostné očakávanie. Preto sme zvolili ako hlavnú tému tohto obdobia „Vyzdobme sa“ a správne predpokladáte, že máme na mysli vyzdobenie hlavne duchovného charakteru.

Možno vás ako aj mňa napadne otázka: „Ako sa mám vyzdobiť?“ Veľmi pekne to formulovala Anna Polcková: „Napriek všetkému chaosu a predvianočnému zhonu by si veriaci v čase adventu mali uvedomiť, čo je pre nich dôležité a prehodnotiť svoje priority. Popri nákupoch by si mali nájsť čas aj na vnútornú duchovnú obnovu a zamýšľať sa nad významom terajšieho obdobia vo svetle Božieho slova. Uvedomiť si, že Boh je na ceste k nám. Obdobie adventu má byť

časom stíšenia, zamýšľania sa nad významom príchodu Ježiša na svet, časom odpúšťania, vnútorného očistenia i väčšej snahy pomôcť blízkym.“

Tak teraz, keď už vieme ako na to, môžeme sa do toho pustiť. Zastaviť sa a prehodnotiť svoje priority... Ako inšpiráciu vám ponúkame napríklad film *Expres na západ*, (ktorého recenziu nájdete na strane 28) alebo zaujímavý životopis svätého Martina (na str. 32).

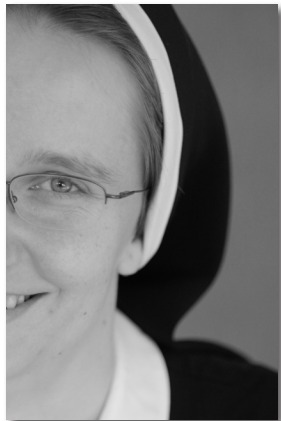
Stojí pred nami neľahká úloha a my z redakcie PodNebia veríme, že aj tento časopis nám v nej môže pomôcť.

Prajem nám všetkým obohacujúci čas adventu a milostiplné vianočné sviatky.

Tomáš

FRANTIŠKA PÍŠE, ŽE...

Krása chutí.

Väčšinou chutí viac to, na čo sa predtým aj pozrieš s chuťou.

Tvoje oko potrebuje trochu potešiť skôr ako sa poteší tvoje brucho.

Krásne vyzdobený medovník máš dokonca problém zjesť.

Fungujeme podobne.

Ozdob svoj život čnosťami a dobrými skutkami a budeš príťažlivým. Všimnú si Ťa. Dobrí i nedobří.

Počítaj s tým. Vyzdob sa Ježišom a ukáž na sebe jeho krásu. Buď krásnym aj chutným.

s. Františka

ÚVOD ROKA V SPOLOČENSTVE

Spoločenstvo Dom chvály otvorilo svoje dvere pre mladých aj tento september a pri piatkovej svätej omši sme my – členovia spoločenstva, odovzdávali svoje záväzky pánu dekanovi a obetovali ich Bohu. Pred celou farnosťou sme potvrdili svoju túžbu nasledovať víziu spoločenstva: „Sme katolícke spoločenstvo mladých, ktoré vytvoril Boh, aby prinášalo jeho chválu svet. Túžime po budovaní a formovaní mladých ľudí prostredníctvom malých stretiek, osobnej a spoločnej modlitby a sviatostného života.“

Daniela

PÚŤ DO KOHÚTOVA

Naše pútnické miesto Kohútovo privítalo v druhú septembrovú nedeľu pútnikov v novom šate, ktorý mu mnoho usilovných rúk dlho pripravovalo.

Náš banskobystrický biskup, Mons. Marián Chovanec posvätil nový modlitbový chodník, ako aj nový reliéf sv. Cyrila a Metoda. Počas kázne zdôraznil potrebu chrámov a pútnických miest pre veriacich. Po slávnostnej svätej omši sme púť končili rovnako, ako sme skončili, sprievodom za spevu mariánskych piesní a modlitby ruženca. Na záver sme prijali požehnanie s Najsvätejšou sviatosťou.

Daniela

ROĽNÍCKA NEDEĽA

V našej farnosti sa uskutočnila svätá omša, kde sme mohli poďakovať Bohu za dary tohtoročnej úrody. Aj napriek veľkému suchu bol tento rok bohatý na mnoho zeleniny i ovocia a ľuďom z farnosti sa podarilo vytvoriť nádherné obrazy. (Foto na poslednej strane.)

V nedeľu 28. 9. 2013 o 10:00 bola vo Farskom kostole Narodenia Panny Márie slávnostná svätá omša, pri ktorej sme poďakovali za úrodu. Hlavným celebrantom bol Ján Štefanec, verbista, riaditeľ Univerzitného pastoračného centra v Bratislave, ktorý nás v

homílii povzbudil k potrebe prejať vďačnosť za dary a požehnanie, ktoré sme dostali. Zároveň poukázal na potrebu „zasielania“ stavebného materiálu do neba, aby sme tam raz mohli mať pripravený prýbytok (Jn 14,2).

Juli

PREDPLATNÉ ČASOPISU PODNEBIE

*Milý čitatelia,
asi ste postrehli, že minulý rok sme*

Vám ponúkli možnosť ročného predplatného časopisu PodNebie, ktoré sa ukončí budúcim číslom, a tak by sa malo znovu obnoviť. Rozhodli sme sa však z viacerých dôvodov v tom nepokračovať tak ako doteraz. Túto možnosť chceme naďalej ponúknuť tým čitateľom, ktorí si z rôznych dôvodov nemôžu časopis zakúpiť priamo v kostole. Vážime si Vašu vernosť, preto Vám chceme naďalej umožniť prístup k časopisu.

Ak máte záujem o predplatné, neváhajte nám napísať na mailovú adresu casopis.podnebie@gmail.com, prípadne oslovte ktoréhokoľvek člena redakcie.

Zároveň Vám chceme touto cestou poďakovať za prejavenu dôveru a podporu časopisu i celého redakčného tímu, ktorú ste vyjadrili minuloročným predplatným. Ďakujeme.

Za redakčný tím Lucka

MATTHIAS ČÍK A MAJO JURISTÝ

PROJEKT GODZONE — ZDANIE A ZBOŽNÉ PRIANIE, ALEBO SKUTOČNOSŤ?

Veľa ľudí už počulo projekte GODZONE a aj v našom časopise sa o ňom už viackrát písalo. Napriek tomu mnohí ľudia stále pochybujú o tomto projekte alebo neveria, že niečo také by mohlo byť naozaj možné. Pre viacerých ľudí je to dokonca „duchárstvo“. Aká je teda pravda a ako je na tom projekt v súčasnosti? Na tieto otázky nám s radosťou odpovedali hneď dvaja boží ľudia priamo z GODZONE tímu – Matthias Čík a Majo Juristý.

Matthias: Volám sa Matthias Čík, som z Novej Bane, študoval som na Gymnáziu Františka Švantenra a momentálne študujem v Banskej Bystrici v odbore Filmová dokumentárna tvorba.

Majo: Volám sa Marián Juristý, tiež som z Novej Bane, študoval som v Zlatých Moravciach v odbore technika a prevádzka dopravy. Teraz pracujem ako grafický dizajnér.

1. Je o vás známe, že ste v Godzone tíme, ale aj tak nie všetci čitatelia vedia, o čo skutočne ide. Mohli by ste nám to objasniť?

Majo: Godzone je celoslovenský evanjelizačný projekt zastrešený združením ZKSM (Združenie kresťanských spoločností mládeže). Túžime a modlíme sa za premenu Slovenska láskou a mocou Ducha Svätého. Taktiež občas slúžime aj v susednej Českej republike. V projekte sú zapojení ľudia z celého Slovenska a z mnohých spoločností. Organizujeme udalosti a stretnutia, ktorými túžime ľuďom priblížiť Boha a bojovať za nich.

2. Čo konkrétne máte v projekte na starosti vy?

Matthias: V Godzone teame som momentálne členom video teamu. Občas mi chalani volajú, keď potrebujú niečo pomôcť točiť. Momentálne tam slúžim veľmi málo, takmer vôbec.

Pred tým som bol v tanečnom tíme spolu s Majom Juristým a tam bolo tých úloh viac. No teraz už netancujem, Majo zostal sám.

foto(2): archív

Majo: Aktuálne pripravujeme turné Armáda Kráľa a ja som súčasťou tanečného a pozvánkového tímu. Prípravy sú teraz dosť náročné, ale teším sa na finále. Taktiež niekedy spolu s Matthiasom a ostatnými chodím natáčať nejaké udalosti alebo strihám videá.

3. Ľudia v našej krajine už zažili mnoho vecí, mnoho ideológií a dnes je tu tiež veľa tzv. „izmov“, siekt či rôznych kultúr a GODZONE hlása „kultúru kráľovstva“. Čo to vlastne je a prečo by tomu mali ľudia veriť?

Matthias: To, či by tomu mali ľudia veriť, nechávam na nich. Kultúra kráľovstva je asi len o nastavení svojho zmýšľania ako učeníka, a tým môže byť každý, kto zistí, že nebo sa nedá zaslúžiť. Vychádza to z pokánia, je to o milosti a o našej vernosti v reálnom vzťahu s Bohom.

Ľudia sú tak nastavení, že pokiaľ ich srdcia nenaplní Boh sám, nikdy nebudú dlhodobo spokojní.

Majo: Nikoho nenútime, aby tomuto projektu veril. Túžime prinášať to, čo je v nebi, do tohto sveta, tejto krajiny, či nášho mesta. Ježiš nás sám učí, aby sme sa modlili: „...príď tvoje kráľovstvo, buď tvoja vôľa, ako v nebi tak i na zemi.“ (Mt 6,10). Keď hovoríme o kultúre kráľovstva, tak základné piliere sú láska a úcta, ktorú prijímame od Boha a dávame ju ďalej.

4. Je to naozaj také reálne a myslíte si, že to naozaj môže zasiahnuť celé Slovensko? Nie je to len zbožné želanie?

Matthias: Popravde neviem, ale ja túžim, aby sme začali rozmyšľať ako národ. Uchopili novú identitu a toto môže byť jedna z ciest. Keď ešte v starom zákone Boh vzhliadol na Izrael kvôli jednému spravodlivému, a to nielen raz, tak to môže urobiť aj dnes. Tým nechcem vyhlasovať, že ja som spravodlivý, ale Ježiš. Všetko je to o ňom. Len skrze jeho milosť sa to môže

diať, nie pre moje zásluhy. To on je ten spravodlivý, ktorý ospravedlivuje.

Majo: Viem, že môj tanec sám o sebe nie je schopný zmeniť ani jedno ľudské srdce, ale Boh ktorý je v ňom prítomný áno. Verím, že takto to je aj s premenou Slovenska. Ako projekt to sám o sebe nedokáže, ale Boh v ňom prítomný už teraz mení mnohé oblasti na Slovensku. Takže premena Slovenska nie je o projekte Godzone, ale o Bohu, ktorý všetko tvorí nové.

5. To znamená, že to nie je len pre mladých?

Matthias: Projekt je svojím štýlom zameraný hlavne na evanjelizáciu mladých, no túži zasahovať celú generáciu. Aj našich rodičov, starých rodičov atď. Skôr tu ide o zjednotenie sa ako o odčlenenie. O to, aby mladí pochopili, že bez starších to nejde a aby starší verili mladým, že to môžu dokázať, keď budú oni za nami stáť. Je to vzájomné.

6. Čo všetko sa vlastne produkuje prostredníctvom GODZONE projektu?

Majo: Godzone škola na výchovu animátorov, Godzone magazín pre TV, e-shop, turné, aplikácia pre mobily KIOBK (pozn. generácia, ktorej ide o Božie kráľovstvo) apod.

7. Prečo si sa rozhodol stať sa súčasťou takéhoto projektu?

Matthias: Pretože ma o to požiadali. Chcel som veci robiť pre Boha a toto bola cesta, ktorou si ma on pritiahol skrze tento projekt.

Majo: S Matthiasom sme mali od začiatku túžbu tancovať na Božiu slávu, a keď nás potom oslovili, bola to pre nás úžasná možnosť ako ďalej a viac tancovať na Božiu slávu.

8. Je tiež známe, že okrem spomínaných vecí sa každoročne koná aj „GODZONE tour“. O čom je tá tohtoročná?

Majo: Minulý rok bolo turné o generácií KIOBK, aby sme sa zjednotili a začali vystupovať vo svete ako tí, ktorí môžu s Bohom niečo zmeniť. Tento rok nechceme hovoriť o niečom úplne inom, ale skôr pokračovať v tejto téme a zjednotiť sa ako armáda, ktorej ide o srdce Kráľa. Ako armáda, v ktorej ľudia túžia bojovať za Slovensko, a za oblasti, v ktorých sa nachádzajú (škola, práca, dobrovoľnícka činnosť, správcovstvo paneláku, ...)

9. Aký význam to vlastne má? Veď je to len pár koncertov alebo je to niečo viac?

Matthias: Asi podobný, ako keď apoštolí chodili po mestách a hlásali evanjelium. Nie sú to klasické koncerty ako sme zvyknutí z komerčnej sféry. Je to o nasadení mladých ľudí, ktorých sa

dotkol Ježiš, prišla do ich života sloboda a túžia, aby to mohli zažiť všetci v okolí. Preto to nekončí koncertmi. Počas samotných večerov sa ľuďom ponúkajú možnosti ďalšieho rastu v spoločenstvách, animátorských školách, a podobných akciách.

Majo: Turné je iba raz za čas a verím, že Boh skrze toto turné túži prebudiť mnohých Jeho synov a dcéry, ktorí budú vodcami a bojovníkmi a budú prinášať Božie Kráľovstvo na túto zem. Pravdaže je potrebné, aby to tu pre nich neskončilo.

Je potrebné, aby ďalej vstúpili do Cirkvi, našli si spoločenstvo a mali formáciu, o ktorú sa taktiež snažíme prostredníctvom

animátorskej školy a godzone mission (výjazdy do farností a spoločenstiev).

10. Hlavným posolstvom tohto čísla je, aby „sme sa vyzdobili“. Ako by sme sa mohli podľa vás „vyzdobiť“?

Matthias: Tak ako to chce Pán, tak ako si On vyzdobuje svoj chrám. V Žalme 96,6 a aj 1 Krn 16,27 je napísané: „...moc a nádhera naplňajú jeho chrám...“ Tak sa vyzdobme mocou a nádherou.

Majo: Milosť Božia skrze smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista a naplnenie Duchom Svätým je ozdoba, ktorú nikto neprehliadne.

11. A na záver ešte jedna otázka, ktorú kladiem všetkým svojim hosťom. Prečo ste sa stali kresťanmi?

Matthias: Lebo lepšia možnosť sa mi zatiaľ nenaskytla a som presvedčený, že ani nenaskytne. :D

Majo: Lebo nie je nič lepšie a atraktívnejšie, ako byť synom živého Kráľa a byť dostatočne dobrý iba skrze Božiu milosť.

Za rozhovor ďakuje Kubbci

PODNEBIE

ZDRUŽENIE KREŠŤANSKÝCH SPOLOČENSTIEV MLÁDEŽE -
PROJEKT GODZONE A RADA PRE MLÁDEŽ A UNIVERZITY
KBS VÁS V RÁMCI TÝŽDŇA CIRKVI PRE MLÁDEŽ POZÝVAJÚ NA:

GENERÁCIA KIOBK

ARMÁDA KRÁĽA

GODZONE

TOUR 2013

POPRAD
POPRAD ARÉNA
11.11.2013
18:00

KOŠICE
CASSOSPORT HALA
12.11.2013
18:00

**POVAŽSKÁ
BYSTRICA**
MESTSKÁ ŠPORTOVÁ HALA
13.11.2013 18:00

PARTIZÁNSKE
MESTSKÁ ŠPORTOVÁ HALA
14.11.2013 18:00

TRNAVA
HOTEL EMPIRE
15.11.2013 18:00

**BANSKÁ
BYSTRICA**
ŠPORTOVÁ HALA ŠTIAVNÍČKY
16.11.2013 18:00

VSTUP ZADARMO

GODZONE.SK

ORGANIZUJE:

REALIZOVANÉ
S FINANČNOU
PODPOROU
MINISTERSTVA
KULTÚRY
SLOVENSKEJ
REPUBLIKY

PARTNERI:

DARČEKY OD BOHA

foto: dreamer.sk

Svedectvá zvyčajne nepokladáme sa každodenné záležitosti (inak by sa do tohto časopisu nezmestilo nič iné, však ;)), ale prečo by to tak nemohlo byť? Svedectvo je predsa o tom ako sa Boh – Otec o nás stará. A on tak robí každý deň, stále, nie len vo výnimočných časoch. Boh k nám rád hovorí každý deň, vždy keď ho počúvame, keď sa s ním rozprávame.

Každú ženu poteší keď dostane krásne kvety a Boh má rád potešené ženy, teda aj mňa. Moje prvé každodenné svedectvo je o kvietku: v jednu stredu som išla zo školy na intrák. Bolo to po vyčerpávajúcom dni plnom prednášok a cvičení. Prechádzala som bežne, pomedzi betónovú džunglu Bratislavy, s pár malými trávničkami, keď som zbadala obyčajný biely kvietok. Malá drobnosť, ale mňa potešila a zlepšila mi náladu (z nuly na sto za necelú sekundu). Tú kvetinku tam určite žiadny človek schválne nesadil, jednoducho tam vyrástla. Takto mi Boh daroval kvietok, stačilo, aby vyrástol v správny čas na správnom mieste. A ja som vedela, že je pre mňa. (Nie, neodtrhla som ho, stačilo mi ho vidieť, možno potešil aj

niekoho iného, ale to neznamená, že nebol špeciálne pre mňa ☺)

Druhé minisvedectvo je o úsmevoch. Nevieť ako vás, ale mňa vie povzbudiť aj taký obyčajný úsmev, najlepšie ak je nositeľom toho úsmevu niekto, koho poznám a pozdraví ma. Niekto by to mohol pokladať za náhodu ale mne sa nezdá náhodné, že takéhoto človeka často stretnem práve po tom, ako niečo Bohu rozprávam (napríklad aj tou cestou na intrák, či do školy) a nie som v nálade, ktorá by sa dala nazvať veselou.

Aj takéto všedné udalosti sú pre mňa ukázkou toho, ako ma Boh má rád a že má obzvlášť veľkú záľubu v mojom úsmeve. Preto ich pokladám za svedectvá jeho neprestávajúcej lásky k človeku, ku mne.

Daniela

ZAČNI OD SEBA

Ako mnoho dievčat, tak aj ja som mala veľké problémy so seba prijatím. Všetko to začalo kdesi na strednej škole a pokračovalo až na výšku. Neustále som padala a vstávala. Bývala som bezradná. Po istom čase to trošku utíchlo a bolo na určité obdobie dobre, avšak o chvíľu nato som bola znovu „v tom“. Nešťastná z toho, aká som ja len „nepodarená“ a škaredá.

Raz som Boha prosila, aby mi pomohol, inokedy som kričala a vyčítala Mu, že je to všetko nefér. Porovnávala som sa s druhými, závidela iným dievčatám a bola neustále nespokojná. Veľakrát sa mi aj nejaký ten pokrok podarilo urobiť a ja som s tým zrazu začala byť spokojná, no znovu prešiel čas

a ja som si našla niečo nové a takto sa to točilo neustále dookola. Keď to už nešlo ani tak, ani onak, začala som krásu hľadať u chlapcov a navrávala si, že keď sa začnem páčiť im, už budem kočka a všetko sa konečne vyrieši. Samozrejme, mýlila som sa. Boh však stál nado mnou a postupne si ma

foto: weheartit.com

pripravoval na premenu. Ukazoval mi v malých dávkach a cez blízkych priateľov, že toto všetko nie je pravda. Že to len kričí na mňa svet a snaží sa mi natlačiť do hlavy, čo je to krása. Šepkal mi neustále, že tieto svetské KECI o kráse sú obľbovačky, že to nie je krása, pretože tá nie je nikdy nalinajkovaná a rovnaká. Odkryl mi, že ma stvoril jedinečne a odlišne od druhých, že to urobil zámerne. A ja som Mu to postupne začala veriť. Ubezpečil ma, že to všetko pôjde, ak si uvedomím jednu vec - ZAČNI OD SEBA. Pochopila som, že je potrebné prijať sa najprv sama v sebe, mať rada seba a potom ma budú mať radi aj ostatní. Ukázal a ukazuje mi toho každodenne veľmi veľa. Len musím byť pozorná a nesmiem sa dať prehlušiť hlukom tohto sveta. Je to pre mňa každodenné rozhodnutie veriť Mu, nechať sa Ním viesť a mať sa rada. Samozrejme niekedy príde ťažké obdobie, no vtedy tu mám pevné rameno, o ktoré sa opriem a to mi pomôže. A viete čo? Ja fakt vidím zmenu - nielen na sebe, ale aj zo strany iných. Som šťastná a vysmiata. Ďakujem Ti, Pane ☺.

Tamar

DOBRODRUŽSTVO Á LA INDONÉZIA

Indonézia. Dialka. Dobrodružstvo. Exotika. Moja stáž na ostrove Jáva v nádhernom meste Yogyakarta. Cesta začala koncom júla. Keď sa blížil deň odchodu, asi päťkrát som pozrela do kalendára a na letenku či sa všetko zhoduje. Zvedavosť, očakávanie a zároveň radosť a pokoj.

Zo Slovenska som odchádzala sama. Cestovala som cez Berlín a Abu Dhabiaž do Jakarty. Dostať sa do cieľa trvalo približne jeden deň. Celý ten čas som mala pocit, že letím za slnkom. Všade ma vítal a celkom som bola zmätená, aký je deň. Nevedela som, kedy ten prvý začal a druhý už skončil. Chcela som sa vzdať predstáv o tom, aké to tam bude a nechať sa prevkapiť. Po príchode do Yogyakarta som na letisku stretla svoju spolubývajúcu z Holandska. Nebolo ťažké ju odlíšiť od ostatných ☺. Postarali sa o nás indonézski študenti, ktorí tiež patria do IFMSA (International Federation of Medical Student Association), ochotne nás odviezli na miesto. Milí ľudia. Ako teraz píšem, ožívajú vo mne všetky tie pocity. Bola som očarená, bolo ráno a nebolo až tak teplo, ako som čakala.

Iný kraj, iný mrav

Yogyakarta je región na Jáve s hlavným mestom Yogyakarta. Vládu má v rukách sultán ako monarcha krajiny. Sídlo, kde sultán žije s celou svojou rodinou, sa nazýva Kraton.

Na Jáve je približne 85 % moslimov. V tejto oblasti sa striedajú dve ročné obdobia: teplo a teplo s dažďom. Yogyakarta je nazývaná aj kultúrnym centrom Jávy. Nachádza sa tu najväčší budhistický a tiež najväčší hinduistický chrám. Množstvo výrobcov batík, rušné uličky a dokonca aj veľké obchodné domy a tradičné trhy vytvárajú typickú atmosféru. Doprava je v krajine celá naopak - organizovaný chaos a zápchy, na ktoré sa dá zvyknúť, neskutočne veľa skútrov, pričom je bežné, že celá rodinka (max. 5 členov) sa odviezie na jednom. Nie je však problém odvieť ani posť, bicykel či kliecky so sliepkami. Domčeky sú tu nízke, farebné a otvorené. Všade okolo banánovníky, kokosovníky, mangovníky, ovocie, o akom sa mi ani nesnívalo, veľa bambusu a voda balená v plastových pohároch. Každý večer slnko zapadalo za ryžové polia, kde sa pohybovali siluety ľudí v šikmých čiapkach a farby sa tu len tak hrali. V kuchyni krajanovia preferujú najmä sladkú a štipľavú chuť. Mne osobne tu veľmi chutilo, aj keď na dennom poriadku bola ryža (goreng) asi na tisíc spôsobov. Všetko tu bolo lacné a po zamenení

peňazí sa zo mňa stala milionárka - 100 eur = 1 500 000 IDR-rupia. V kúpeľni netečie teplá voda, sprchovala som sa len akousi umelohmotnou nádobkou a WC je len akási diera v podlahe. Každý večer sa v uliciach objavajú stánky s jedlom a ľudia tam trávajú spolu čas, veľa sa rozprávajú a smejú. Ženy aj na tomto kúsku sveta sledujú 837. časť svojej obľúbenej telenovely a chcú byť krásne - na rozdiel od nás nepoužívajú samoopaľovacie krémy, ale bieliace. Musím sa priznať, že som bola nadšená. Prišla som sem spoznať krajinu, ich zvyky a kultúru a to, že som mohla veci robiť ako oni, bolo pre mňa potešením.

Nekonečné množstvo zážitkov

Spoločne s ďalšími študentmi som bývala v provincii Bantul. Vytvorili sme skvelú partiu, s ktorou sme zažili mnoho zábavy a veľa sme toho precestovali. Jazdili sme na džípoch pri sopkách, plávali so žralokmi, sledovali nočný balet Ramayana pri hinduistickom chráme, videli sme bábkové divadlo, pri ktorom hral tradičný orchester a mnoho ďalšieho. Navštívili sme ostrov Karimunjawa, na ktorom elektrika funguje iba od piatej do piatej, ľudia nie sú zasiahnutí modernou dobou a žijú v súlade s prírodou. Plavili sme sa aj na ďalšie ostrovy, veľmi maličké, kde sme si piekli ryby či potápali sa a obdivovali podmorský svet. Tiež sme navštívili Bali - veľmi krásne a mystické miesto, kde naopak žije asi 85 % hinduistov. Mohutné vlny, nádherný západ slnka, obrovské chrámy a návšteva v opícom pralese. Sedieť na pláži, počúvať more, ľudí, ich hudbu, ktorá znela vôkol a cítiť, že toto miesto dýcha inak.

Ľudskosť

Som vďačná za tajomstvo, za to neznáme, čo je vo svete ukryté! Veľa som sa mohla dozvedieť o hinduizme, o moslimoch a o ich náboženstvách. Dni, kedy som žasla, aký je Pán Boh dobrý a že aj tak ďaleko mi je blízko. Našla som kostolík, kde som chodievala na bicykli a mohla som sa zúčastniť aj sv. omše. Môžem povedať, že ľudia sú tu skvelí, dobroprajní a navzájom sa veľmi rešpektujú a ctia

si jeden druhého. Neponáhľajú sa, nekričia, žijú šťastne, jednoducho. Obyvateľstvo je rozdelené na dve vrstvy - bohatí a chudobní, no vidno, že si vzájomne pomáhajú. Navštívili sme aj viaceré sirotince. Pre ľudí je tu bežné ísť a darovať tomu, kto to potrebuje viac. Človek sa potom zapíše do veľkej knihy a oni sa zaňho modlia. Tá láska a spokojnosť zo všetkých strán.

Indonézska hudba a operácie

Mojim cieľom však bola nemocnica - všeobecná chirurgia, istý čas som strávila na pohotovosti a aj na neonatológii. Nemocnica je veľká, s ovocnými stromami, jazierkami a lavičkami v areáli. Vybavenie je horšie ako u nás, ale zato tam vládne väčší pokoj. Za celý mesiac nebol nikto nervózny - ani pacienti, ani lekári a všetky výkony sa robili s veľkým pokojom a zohratosťou (neuveriteľné, však?). V troch operačných izbách prebiehali operácie z brušnej chirurgie, cisárske pôrody, ortopedické operácie, onkologické operácie. V bežný deň ich uskutočnili do jednej poobede v priemere dvadsať. Pri všetkom som mohla byť, asistovať a veľa ma páni doktori naučili. Odovzdali mi to, čo vedeli, snažili sa mi ukázať, čo najviac a veľa sme sa nasmiali. Pri operáciách nám hrala tradičná indonézska hudba a dni tam boli krásne. Mala som možnosť cítiť, zažiť, naučiť sa, prijímať, spoznávať...

Navždy v srdci

Ťažko sa mi odchádzalo, no kúsok Indonézie si nesiem so sebou. Písala som si denník, ktorý mi nedovolí zabudnúť. Nedovolí zabudnúť, aké jednoduché je dať a pomôcť; ako sa dá žiť s ľahkosťou; ako sa moja hodnota neupevňovala na základe reakcií okolitých ľudí, ale na základe Božieho pohľadu na mňa; ako sa o mňa staral, že som sa musela až uštipnúť, či to všetko môže byť tak krásne; ako Mu záležalo na tom, aby som sa mala dobre a Jeho blízkosť mi stačila a fakt, že všade, kam idem, som v Otcovom dome... A verím, že toto nebola moja posledná zastávka.

Barbora Urblíková

TELEVÍZIA

SLEDUJTE
ŠPECIÁLNU

ADVENTNÚ

SÉRIU

DOMA
JE DOMA:

Život ako dar

9. – 19. 12.

PO – ŠTV O 17:30 H

O prebiehajúcich procesoch blahorečenia
výnimočných slovenských veriacich,
o tých, ktorí prijali svoj život ako dar
a stali sa darom pre Cirkev na Slovensku.

AKTUÁLNE INFORMÁCIE NA STRÁNKE **WWW.TVLUX.SK**

TAJOMSTVÁ SVÄTEJ OMŠE

IV. TAJOMSTVO

EUCCHARISTIE

Vrcholná časť svätej omše začína prefáciou: „Pán s vami. I s duchom tvojím. Hore srdcia...“ Pán je blízko – „Pán s vami“. Do tejto časti nemáme vstúpiť s chladným rozumom, ale so zapáleným srdcom – „Hore srdcia“. Potom nasleduje chválospev, ktorý spieva kňaz, je to modlitba vďaky. Potom nasleduje Sanctus (Svätý). Je to spev, ktorý vo videní počul spievať prorok Izaiáš v nebi (Iz 6,3). Liturgia nie je len pozemská záležitosť, je to aj nebeské slávenie. Vstupujeme do nebeskej oslavy Boha a spievame spolu s anjelmi, archanjelmi: „Požehnaný prichádza v mene Pánovom.“ Hosana je prosba - uzdrav, spas nás. Je tu sprítomnený aj vstup Ježiša do Jeruzalema. Túto udalosť predchádzala večera, tu deti volali: „Hosana Synovi Dávidovmu“ (Mt 21,9).

Pri Poslednej večeri všetko prebiehalo podľa židovských rituálnych predpisov. Zabitie baránka, pokropenie krvou, upečenie, jedenie s bylinami a nekvasenými chlebmi. Potom Ježiš vzal chlieb a po večeri kalich. V tichu večeradla bola uzavretá nová a večná zmluva. Tak ako Židia pomazali krvou baránka dvere, tak sú krvou Kristovou zvlážené ústa a srdce človeka. Ozajstná láska vytvára rovnosť, preto Boh prichádza na svet ako bezbranné dieťa, aby sa človek o neho staral. Ježiš sa stal pre nás bezbranným a doslova potreboval človeka. Chce, aby sme aj my mali k nemu rovnaký vzťah. Nebudeme spasení inak ako deti. Ak nebudete ako deti, nevojdete do Božieho kráľovstva (Mk 10,15). Eucharistia vytvára mosty v obrovskej priepasti medzi Bohom a človekom. Ozajstná láska je rovnosť. My sa týmto spôsobom stávame súčasťou toho, koho prijímame. Je to vrchol spojenia s Kristom.

Každá biblická zmluva bola spečatená krvou. Tak je tomu aj v tejto zmluve, ale toto

už nie je krv baránkov a býkov, ale nepoškvrneného baránka, Krista. Boh vzal kamennosť nášho srdca do svojho srdca. Vzal na seba naše hriechy. My sme mali byť na tom kríži. Jeho krvou sme my sami uzdravení. A vtedy sa chrámová opona roztrhla. Odtedy Kristus zničil priepasť medzi Bohom a človekom.

Keď idem na svätú omšu, idem do večeradla a zároveň idem aj na Golgotu, pod Kristov kríž. Obeta na kríži sprítomňuje to, čo sa nekrvavým spôsobom stalo vo večeradle. Podstata obety nie je v tom, že tečie krv. Podstata je v zmýšľaní, v tom, že sa láska dáva až do krajnosti. Tak Boh miloval svet (Jn 3,16). To je láska, ktorá sa obetuje, dáva. Ježišova obeta sa začala jeho vtelením a vyvrcholila, keď prišla jeho hodina. Túto veľkonočnú obetu môžeme vidieť v každej svätej omši.

Pri omši dochádza k zmene podstaty chleba a vína. Je skutočne potrebná viera pre stretnutie sa s Kristom. Kto nemá vieru, ten na stretnutie neprichádza. Kto nemá vieru, ten sa na sv. omši nudí, ten na nej spí. Ale

kto má vieru a vníma, kto k nemu prichádza vo chvíli prijímania, uvedomuje si, aký veľký dar a zároveň záväzok je prijímanie Kristovho tela. Ak prijímam Krista, beriem na seba záväzok, že budem konať tak, akoby na mojom mieste konal Ježiš. Ja sa prijímaním Kristovi dávam. Nedáva sa teda len On mne. Pri prijímaní sa tvorí spoločenstvo Cirkvi. Všetci skrze Krista tvoríme jedno telo. On je pri prijímaní v mojom srdci, ale je tiež v srdci môjho suseda. Toto spoločenstvo sa stáva jednou veľkou Hostiou. Kristus nás premieňa, sme jeho tajomné telo. Preto sv. Pavol hovorí: „Kto je a pije a nerozlišuje, je a pije svoje odsúdenie“ (1 Kor 11,29). Kto nerozlišuje, že je jedno telo so svojím bratom, alebo brata nenávidí, ako môže Kristus sám seba nenávidieť? Eucharistia zjednocuje.

Všetky tieto skutočnosti sú vyjadrené v Eucharistickej modlitbe (v Kánone). Je to modlitba Cirkvi. Kňaz je preto viazaný formou a nemôže hovoriť vlastné slová. Máme štyri základné Eucharistické modlitby. Dve za zmierenie a jeden detský kánon. Najstaršia je druhá Eucharistická modlitba, ktorá pochádza z roku 215.

Eucharistická modlitba sa začína vzývaním Ducha Svätého („Preto ťa prosíme, posväť svojím Duchom...“ naplň nás svojim duchom.) V druhej časti je pripomienka smrti, zmŕtvychvstania

a nanebovstúpenia Ježiša Krista. V tretej časti sú prosby o príhovor svätých, za pápeža, biskupov, kňazov, diakonov, celý ľud a aj za zomrelých. Pri omši sa modlíme za všetkých.

Vrcholom sú konsekračné slová. Slová hovorí skutočne Kristus skrze kňaza. Tieto slová má právo vysloviť len kňaz, ktorý slúži svätú omšu. Nikto iný ich nemá právo hovoriť. Kňaz skutočne drží v rukách Boha, preto ho ukazuje ľuďom, aby sa na neho pozreli!!! Neskláňajme sa! Je to škoda, keď sa skláňame! V túto chvíľu máme hľadiť na Boha.

Keby sme my ľudia pochopili všetko, čo sa tu odohráva, museli by sme zomrieť. Nedočkali by sme hľadiť do tváre živého Boha. Preto sa Boh zahaľuje do tajomstva sviatosti.

Na záver kňaz hovorí: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi“. To nám má pripomenúť, že stále sme hovorili k Bohu Otcovi a nie ku Kristovi. Dary Božej lásky k nám prichádzajú skrze jediného prostredníka - Krista. Zvolanie je zakončené najdôležitejším „Amen“ v celej svätej omši (môže byť trojité). Odporúča sa spievať. Ak sme pochopili, čo sa tu stalo, tak toto „Amen“ doslova zahrmlí kostolom.

Mnoho kresťanov bolo mučených preto, lebo slávili Eucharistiu. Oni bez nej nemohli žiť. Mohli svoju vieru vyznávať potajomky. Oni to nerobili. Tí, ktorí sú s Kristom spojení, majú pripravené miesto v nebi.

vdp. Maroš Milo

MODLITBA: VYZDOBÍM SI AJ SEBA

Pane Ježišu, ako každý rok, aj tento sa nám ideš opäť narodiť do našich srdiečok. Za celý rok som tam asi ale narobila celkom fajn neporiadok a založila ťa zbytočnosťami do úzadia. Preto skôr, ako tam naozaj nanovo vstúpiš, chcem si urobiť poriadok. Spolu s celým naším vyzdobeným domom, naším krásne vyzdobeným vianočným stromčekom a nádherne zabalenými darčekom chcem vyzdobiť aj svoje srdce. Seba, aby si sa u mňa cítil dobre – ako doma. Príď, Pane, do môjho srdiečka, budem ťa čakať. Pripravená, vyzdobená, naplnená láskou a radosťou z tvojho narodenia.

AMEN

VÔŇA IHLIČIA

foto: aranzmany.sk

Je ešte len november a na nás už zo všetkých strán kričia Vianoce. Obchody sú vyzdobené všakovakými svetielkami, guľami, halúzkami či stromčekmi. Z reklám na nás už sneží. Rádiá nám vyhrávajú tie najznámejšie vianočné hity a časopisy sa predbiehajú, ktorý ponúkne ten najlepší recept na vianočné pochúťky. Zdá sa nám to príliš skoro? Možno áno. No skúsme to premeniť na výhodu a možnosť využiť čas už teraz. Osvojme si heslo tohto čísla Podnebia a začnime sa vyzdobovať už teraz. Napríklad tak, že zistíme prečo, odkedy a aký význam má tradícia vône ihličia, či už toho adventného alebo vianočného.

Nič novodobé, nič moderné. Hlboká história siahajúca až do 4. storočia. Tu sa advent oslavoval až niekoľko adventných nediel, poväčšine 2 až 6. Ustálenú štvortýždňovú formu adventu stanovil pápež Gregor Veľký v 7. storočí. Odvtedy je trvalou súčasťou predvianočného obdobia. „Advent“ ako pojem pochádza z latinčiny a v preklade znamená „príchod“. Adventné obdobie je teda obdobím prípravy na príchod Mesiáša. Každá adventná nedeľa má svoj liturgický význam. Prvá nás nabáda na bedlivosť a zároveň je aj začiatkom nového liturgického roka. My kresťania preto v túto nedeľu slávime „Nový rok“. Druhá predstavuje pokánie, tretia je v znamení radosti a štvrtá hovorí o udalostiach bezprostredne pred narodením Ježiša. Advent je dvojitém

očakávaním, a preto je aj rozdelený na obdobie očakávania druhého príchodu Krista a obdobie prípravy na stretnutie s Kristom pri jasliach. Medzníkom medzi nimi je 17. december.

Symbol večného života

Za novodobý a moderný však možno označiť adventný veniec, bez ktorého by už advent pre nás nebol adventom. Jeho vznik je opradený množstvom legiend. Jedna z nich nás prenáša do roku 1383, kedy teológ Johann Heinrich Wichern zavesil veniec na dvere sirotinca v Hamburgu. Pod veniec položil pokladničku na milodary pre opustené deti. Každý deň na veniec upevnil jednu sviecu. Časom sa na venci ustálilo používanie štyroch sviec a taktiež

ho začali ľudia všelijako vyzdobovať. Podstata adventného venca sa však zachovala dodnes. Ihličnany, z ktorých je vyrobený, znamenajú trvalý život. Okrúhly tvar venca symbolizuje večnosť Boha. Šišky, semienka či oriešky ako nový život nájdený v Kristovi. Štyri sviece predstavujú dĺžku tohto obdobia a žiara sviec poukazuje na Krista ako Svetlo sveta. V celku adventný veniec je symbolom večného nesmrteľného života nájdeného v Kristovi.

Symbol života a prosperity

Všetko to začalo zelenou vetvičkou. Tú si do príbytkov nosievali pastieri ako symbol života a prosperity, keď všade navôkol vládla zima a tma. Iná legenda hovorí, že vetvičkou oslavovali naši predkovia zimný slnovrat či boha Slnka. V roku 1570 v nemeckých Brémach vetvičku nahradili stromčekom, ktorý už bol aj skromne

ozdobený. Nebol však súčasťou domácností, ale len remeselných a cechových domov. Nemecké mestské rodiny stromček zdobil až v 17. storočí a začal sa šíriť do celého sveta. V 18. a 19. storočí sa stal fenoménom a poznal ho už takmer celý svet. Väčšinou visel zo stropu alebo stál na stolčeku. Dnes sa už hrdlo pýši na poprednom mieste každej domácnosti a šíri okolo seba omamnú vôňu ihličia. Od 20. storočia pod stromček kladieme aj darčeky.

Náhoda či úmysel?

Oba sú zelené, oba sú z ihličia, oba symbolizujú život. Nejaká súvislosť alebo len obyčajná zhoda náhod? Keď tento rok budú stáť vyfintené v našich príbytkoch a vôňa ihličia bude znasobovať ich prítomnosť, myslime na ich skrytý význam a aj vďaka nim prežime požehnaný vianočný čas.

romana.

NEBOJME SA ZAŽIARIŤ!

Často sa akosi každý z nás drží nepísaných pravidiel a tvárim sa akosi tak neutrálne. Keď cítime radosť, prepuknuté šialenstvo v našom srdci sa snažíme ututlať, aby som nepútal pozornosť zvedavých pohľadov. Omnoho ľahšie takúto radosť prejavíme v rodine, napríklad pri rozbalovaní vianočných darčiekov. Žiarime, tešíme sa z darčiekov, ktorými nás obdarovali.

Nemyslíme na to, či sa niekto po nás pozerá, je nám to jedno, veď sme medzi svojimi. Ideme na polnočnú svätú omšu a ešte tak „preblikujeme“, ale radosť sa pomaly stráca. Stráca tú intenzitu a na druhý deň sme to už zase my s neutrálnym výrazom. Poďme sa počas týchto prichádzajúcich sviatkov spoločne naučiť žiať a byť intenzívnejšie naplnení radosťou z Ježišovho narodenia. Ako som raz čítala: „Keď sa usmeje dieťa, nikto sa nepýta, prečo sa usmieva, ale naopak úsmev opätujeme a usmievame spolu s ním len tak bez

foto:e-photo,sk

príčiny. Ale keď sa usmieva dospelý, tak tu už niečo nie je v poriadku. Tu si skôr pomyslíme... blázon, usmieva sa sám pre seba.“ Čím je to spôsobené? Aj ako dospelí môžeme ukázať svoju radosť bez toho, aby si o nás niekto pomyslel, že nemáme všetkých päť pohromade. Teraz na Vianoce sa, Pane, chcem nasýtiť tvojím narodením a žiať ním celý nasledujúci rok. Nehľadať dôvod na radosť alebo úsmev, ale mať ho každý deň. Žiať a usmievať sa len preto, že som a že ty sa cítiš v mojom vyzdobenom srdci ako doma.

Mony

*Nad Betlehemom jasná hviezda,
to prekrásne znamenie,
príchod Svetla, lásky, šťastia,
nositeľa nádeje.*

*Milostiplné a požehnané vianočné sviatky
Vám praje redakcia*

*Kristus, náš Pán, ktorý ožiaril
Betlehemskú noc
svojím príchodom,
nech aj Váš život osvetlí svetlom
radosti, lásky a pokoja.*

*atky prežité v kruhu svojich blízkych
časopisu Podnebie*

VÝZDOBA

VIANOCE. NOVÝ ŽIVOT. NOVÝ ZAČIATOK. ŠVIATOK A TÚŽBA PRIPRAVIŤ SA NAŇ.

Práve tá príprava mi príde paradoxná. Nemám nič proti vianočnému upratovaniu, no načo je dobrý vyblýskaný dom, keď v srdci je horšie ako v betlehemskej maštali? Načo všetky tie darčeky, keď nie sme schopní podať si ruky? Načo tie cifrované medovníčky, keď na seba hladíme tak desne kyslo? Načo vyzdobený vianočný stromček, keď...? Ozaj, stromček.

Ten je všetkému na vine. Mal by nám pripomínať Strom života, ku ktorému pre hriech nemáme prístup. Chceli sme si ho sprítomniť v obývačke peknou jedličkou, sviežo voňavou, krásne zelenou. A pekne ju vyzdobiť, však sú Vianoce... Nesmie na nej nič chýbať. Sviečky, zvončeky, salónky, kolekcie, medovníčky, jabĺčka, pozlátka a neviem čo ešte. Všetko musí byť perfektne usporiadané. A musí toho byť veľa. Nie nadarmo sa hovorí: „Ovešaný ako vianočný stromček.“ A možno niekde dolu, pod týmto bizarným divadlom nejaký ten papierový Betlehem, lebo... tak sa to patrí.

Tak veľa paradoxov na jednej kope... Moja mamička by povedala: „Päsť na oko.“ Nikdy som celkom dobre tomuto výroku nerozumel, ale používa ho vždy, keď niečo k niečomu neseďí, keď je niečo nevkusné...

Že prečo paradoxy? A vy to nevidíte? Chceli sme v obývačke symbol života. Tak sme kdesi v lese vyťali strom. Dnes už ani to – je za to pokuta a ponuka umelých stromčekov je každým rokom bohatšia. Azda

preto, aby aj „umeláčik“ bol vždy čerstvý podľa módy. Akosi nám prestalo vadieť, že život nám pripomína mŕtva umelina. Stačí, že je s tým menej roboty. Keď ho už teda máme, vešiame naň koľko znesie. Veď je vianočný. Sviecu – symbol Krista, nahradila čínska blikajúca sústava, ktorá za príplatok vydáva sériu neidentifikovateľných pazvukov – lebo rozprávať sa sme zabudli a ticho neznesieme. Rodí sa nový život a my smelo vešiame na stromček kolekcie staršie ako cukrárenský priemysel. Keď sa potom nejaké dieťa nechá zlákať pozlátkom a nešťastnou náhodou sa dostane k salónke, ktorú stará mať kúpili za oných čias v Tuzexe, hrozí, že si vylomí nejaký ten mliečny zubček.

No a niečo podobné sa deje v srdci človeka. Kristovu vitalitu, nový život, ktorý ponúka, sme zamenili za odťatý pahýľ, naivne sa presviedčajúc, aký je pekný a voňavý. V horšom prípade sme ho vo chvíli, keď z neho opadlo posledné ihličie, zamenili za už spomínaného umeláčika. Akosi sme zabudli na Ježišovo varovanie: „*Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria*“ (Jn 15,6). Začnime žiť naplno! Prestaňme sa konečne okypťovať, prestaňme raz a navždy s lacnými napodobeninami života. Mimo Ježiša ho niet, bez neho sme len smiešne umelé karikatúry.

„Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet“ (Jn 1,9). Pokojne, v tichu noci. Zamenili sme ho za sériu LED diód šialene blikajúcich za sprievodu tónov, ktoré znejú horšie ako plašič na myši. Tieto súpravy mi pripomínajú, ako často si zabúdame strážiť oči a uši, krmíme sa mihotavo blikajúcimi bludičkami každého druhu, nedokážeme hľadiť na tiché Svetlo Lásky a strácame sa v tme. Uši máme zapratané tými najnovšími „zaručenými“ novinkami a inými klebetami. Je pochopiteľné, že srdce tento nápor nezvláda a cez bič jazyka to všetko plieska zo seba von.

A tie recyklované salónky? Sťahy staré zranenia, ktoré v sebe roky nosíme a ony v

nás denne tvrdnú a hnijú. Ovocie strachu z nového a neochoty darovať niečo zo seba. Stačilo by trošku viac lásky a štedrosti, možno odvahy spoločne si zamaškrtiť a už dávno to všetko mohlo byť sladko strávené. Ostala by len vďačná spomienka na bolesť a živá radosť z trvalého uzdravenia.

Áno, viem, vianočný stromček dotvára atmosféru, bez neho by čosi chýbalo. Ja sám ho mám rád. Veľmi. Len nezabúdajme, čoho je symbolom, pretože keď sa v reči viery stratí význam symbolu, na jeho miesto nastupuje mŕtva tradícia hraničiaca s poverou.

Predtým, ako budeme zdobiť naše príbytky a v nich stromčeky a slávnostne prestreté stoly, vyzdobme naše srdcia. Vráťme sa k pravému zmyslu Vianoc. Vráťme sa k Ježišovi. Ostávajme v ňom, aby sa v nás denne rodil nový život, aby sme neboli umelí a vyschnutí. Ozdobme sa odpustením a ochotou začať nanovo. Zadávejme sa na ono *Pravé Svetlo*, aby sme v jeho Božskej Tvári dokázali objaviť tváre našich blízkych. Započúvajme sa do plaču *Novorodeného*, aby sme miesto urážok a hnevu dokázali ponúknuť láskavé slovo a prijatie. Doprajme si radosť stáť v nemom úžase pred Bohom, ktorý sa stal bezbranným človekom a doprajme si sladkosť prijať to, že nás uzdravuje z našich starých rán.

Nech je našou ozdobou nový život s Kristom, ktorý sa prejavuje v odpúšťajúcej a trpezlivej láske, v prijatí všetkých a každého, v pozornom počúvaní, v láskavej odpovedi a v radoosti z uzdravenia.

Nech nám to v týchto dňoch pripomína pekne vyzdobený vianočný stromček a počas roka ten skutočný strom života – Kristov kríž.

Celkom na záver pre ženy a dievčatá ešte bonus od sv. Petra: „*Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, preobliekanie šiat, ale človek skrytý v srdci a čo je neporušiteľné: tichý a pokojný duch; to je vzácne pred Bohom.*“ (1Pt 3,3)

otec Tomáš Kuník

KRÁSA, KTOROU HOVORÍ BOH

„Nádherne a vznešené sú jeho diela, ...“ Ž 111, 3

Žijeme v dobe, v ktorej nás celý svet presviedča o tom, aké dôležité je „dobro vyzerat“. Myslíme si, že drahá kozmetika a luxusné topánky na podpätkoch z nás robia dámy. Že perfektné hodinky a slimfit košeľa z nás urobia gentlemanov. Dovoľenky svedčia o našom rodinnom založení. Piatkové žúry sa postarajú o našu reputáciu pohodových partákov a dobré výsledky v práci o uznanie našej šikovnosti a vysokej miery inteligencie. V dnešnej dobe je „in“ vytvoriť si istý imidž. Trblietavú masku, perfektné zakrývajúcu nedostatky a účinne chrániacu zraniteľné miesta. Masku tvoriacu zdanlivo silnú ilúziu, tak úbohú napodobeninu krásy. Áno, všetci chceme „dobro vyzerat“. Všetmožno sa snažíme o uznanie a obdiv, ktoré si tak často zamieňame s láskou. Túžime „dobro vyzerat“ pred inými,

byť krásnymi pre iných. Je to prirodzené, veď krása aj túžba po láske sú vlastnosťami Boha, ktoré vložil do svojich diel. Čo však krása znamená?

Definuj krásu. Zavri oči a predstav si ju. Cít ju.

Šum listov, vôňa rannej rosy. Okraj lesa zahalený hmlou a svetlom vychádzajúceho slnka. Zvuk vlnobitia a blesky nad oceánom. Dúha nad vodopádom. Zasnežené hory, mohutné a vzbudzujúce rešpekt...

Jej úsmev vyžarujúci tú zvláštnu radosť, tajomnosť a pokoj zároveň. Jeho pohľad plný úprimnosti, odhodlania a túžby po skutočnom dobrodružstve. Detský úsmev. Výkrik radosti. Objatie rodiča. Strieborné vlasy starej mamy...

Dokonalý súzvuč diel Stvoriteľa s ním samotným. Jedinečná harmónia plynúca z

priateľstva duše s Bohom. Kto môže viac vystihnúť krásu ako On sám, jej autor? Kto iný ju môže definovať? Niektoré z jeho diel? Je tak zvláštne, ako sa nám svet snaží diktovať, čo je pekné, čím sa máme ozdobiť a pri tom sám sebe protirečí. My sme stvorení na obraz Boží. Sme chrámom Ducha Svätého. Vždy nám bude ticho našepkávať pravdu. Ak chceš poznať, čo je krása, neprerušuj ho. Nechaj ho odhaľovať ti jej tajomstvá, svoje tajomstvá. Nenechaj sa klamať. Nepotrebuješ ani make-up, ani tie skvelé šaty, ani vypracované telo, ani drahý oblek. Krásy síce nemusia hneď protirečiť, ale nie sú jej piliérmi. Tvoja krása spočíva v tvojej originalite a jej skutočnými ozdobami sú cnosti. Tie sa však nedajú ani kúpiť, ani vyrobiť, ani primaľovať na tvár make-upom.

Potrebuje sa zažívať krásu. Potrebuje

byť krásnymi jeden pre druhého, vzájomne obdivovať unikátnu krásu vloženú do nás Stvoriteľom s vedomím, že všetko to dobré a nádherné v nás mu patrí a má slúžiť iným. Potrebuje sa uctovať predkladáť a pri-
nášať tam, kam nás Boh posielal. Skutočná krása je priťažlivá a dych vyrážajúca. Čistá, jemná a prirodzená. Je úprimná. Žiari z tvojho vnútra. Skutočná krása hovorí o Bohu. Je odbleskom Božej nádhery v nás. Nie je márnivá a sebecká. Neprotirečí múdrosti a cudnosti. Neublíži, nerúca ale slúži na budovanie. Stráž si ju. Nenič ju. Nezakrývaj ju značkovými trblietajúcimi sa maskami ani umelo vytvorenou nálepkou s nápisom „môj imidž“. Možno práve tú tvoju krásu, originálnu a jedinečnú, zdobenú cnosťami, v tejto chvíli niekto potrebuje. Možno práve v tebe niekto potrebuje objavovať Boha.

K.

*Ak nie je v duši človeka
nič, len túžba milovať
Boha,
je v nej už všetko.
Sám Boh je v nej,
lebo Boh neprebýva tam,
kde niet túžby
milovať Ho.
(Páter Pio)*

foto: hd4desktop.com

NÁRODNÝ POCHOD ZA ŽIVOT

22. septembra sa v Košiciach uskutočnil Národný pochod za život, kde sa zúčastnilo viac než 80 000 ľudí bojujúcich za práva života. Medzi nimi boli aj veriaci z Novej Bane a mladí zo spoločenstva Dom chvály. O čo vlastne išlo? A prečo sa vôbec organizoval Pochod za život?

Mesto Košice je tento rok vyhlásené za Európske hlavné mesto kultúry a v tento deň sa zmenilo na hlavné mesto kultúry života. Účastníci pochodu reagovali na silnejúce prejavy kultúry smrti, ktoré priamo útočia na život človeka. Bola vyjadrená túžba po spoločenskej zmene, ktorá by sa prejavila v ochrane života každého človeka od počatia po prirodzenú smrť vo všetkých oblastiach života. Išlo tiež aj o poukázanie na hodnoty a podporovanie rodiny založené na manželstve muža a ženy.

Boli vyjadrené požiadavky, aby zákon:

- Chránil ľudský život od počatia po prirodzenú smrť.
- Chránil a podporoval rodinu založenú manželstvom muža a ženy.
- Chránil rodičovské práva na výchovu detí.

Dôležité sú zmeny v oblasti ľudských práv tam, kde je to potrebné - v legislatíve, školstve, zdravotníctve a médiách. Národný pochod za život bol jednoznačne vyjadrením všetkých organizácií a jednotlivcov, ktorí sa hlásia k hnutiu za život. Celý pochod zorganizovala Konferencia biskupov Slovenska a množstvo spoluorganizátorov. Pozdrav a požehnanie pápeža Františka tlmočil apoštolský nuncius na Slovensku Mario Giordana.

Pochod za život trval dva dni. V prvý deň bol program plný workshopov, kde si mohli účastníci vybrať z rôznych tém a dozvedieť sa mnoho o živote, o tehotenstve, o antikoncepcii a jej nástrahách, o potrate, sexuálnej výchove, eutanázii, popotratovom syndróme a veľa iných. Bolo naozaj z čoho vyberať. Vyvrcholením tohto dňa bol program v Infinity aréne, večer plný modlitby, chvál.

Druhý deň zaplnilo Košice mnoho autobusov z jednotlivých farností. Medzi nimi sa

nachádzali aj dva autobusy plné obo-
bančanov. V jednom boli mladí, ktorí aj spievali na svätej omši v Kostole Krista Kráľa. Túto sv. omšu koncelebroval Mons. Marián Bublinec. V kázni najviac vyzdvihol, že

foto: Róbert Bezák

sme tu preto, aby sme sa postavili za hodnoty, ktoré sú prirodzené, a ktoré stvoril a vložil do našich sŕdc Boh. Prirodzená príprava pred manželstvom, čistý zväzok muža a ženy, chránenie života dieťaťa – prijatie počatia dieťaťa v každom ohľade, prirodzená sexuálna orientácia tak, ako to určil Boh. Vzoprenie sa konzumu a vplyvu tejto doby, že rozhodnutie o živote či smrti dieťaťa je len na žene, že si môžeme vybrať partnera aj toho istého pohlavia a tváriť sa, že je to normálne, a nebezpečný chránený sex pred manželstvom. To všetko a ešte viac vládne týmto svetom a je na nás, kresťanoch, postaviť sa tomu a poukázať na hodnoty, ktoré sú prirodzené a ktoré máme od Boha.

Po svätej omši nasledoval program na Hlavnej ulici, kde prebiehal koncert skupiny Komajota, príhovory hostí k myšlienke Pochodu za život. Po vypočutí manifestu pochod odštartovali žalmoví bubeníci zo spoločenstva Maranatha z Prešova a 8-ročná Anička. Jeho štart spustila po tom, ako vyslovila hlavné heslo akcie „Poďme von a bojujme za život“ a zabubnovala na bubon. Účastníci pochodu sa potom za sprievodu hudby s vlajkami a transparentmi, ako napríklad „Národ za život“ či „Nádej pre život“, vydali na pochod.

Medzi transparentmi bol aj unikát. Bol široký 1,5 metra a dlhý okolo 500 metrov. Napísané na ňom boli slová encykliky pápeža Jána Pavla II. „Evangelium vitae“. Bola vydaná aj brožúrka „Pro – life“, kde sú uvedené mnohé spôsoby, ktorými môžeme v reálnom živote dennodenne poukazovať na hodnoty, za ktoré sme sa postavili účasťou na Pochode za život.

Ohlasy pár účastníkov na Pochode za život:

Takže na národný pochod som išiel preto, lebo sa organizoval, a je dobré podporiť takéto veci a nesediť len doma a šomrať. Bola to veľmi dobrá akcia, kde sa dalo aj zabaviť, aj sme si vypočuli veľa odborných

názorov, a hlavne sme boli v spoločnom duchu za myšlienku života.

Program bol tiež dobrý, najprv omša, potom nejaká tá kapela pomedzi prejavu a potom pochod. Dúfam, že to nezostane len pri pochode, ale že to bol len začiatok niečoho krásneho, čím budeme iní v porovnaní s ostatnými krajinami.

Na Národný pochod za život som šla najmä preto, lebo som to vnímala ako takú dobrú vzburu voči systému, ktorý je v tomto svete. Úlohou kresťana nie je zakrývať si oči pred zlom a úpadkom spoločnosti, ale urobiť niečo preto, aby sa to zmenilo a navrátilo do poriadku. Program bol veľmi bohatý a mňa osobne najviac potešilo, keď v príhovoroch vyzdvihli plnohodnotnú rodinu za základ života. Verím tomu, že keď sa toľko ľudí postavilo za jednu dobrú vec, neostane to len tak a prinesie to zmenu.

spracovala Juli

PÁR SLOV O . . .

KOSTOLE A LÁSKE

foto: jaklovce-fara.sk

Na začiatok si trochu precvičíme cudzie jazyky, konkrétne anglický a nemecký. Preložme si slovíčka kostol a láska. Kostol sa po anglicky povie church a po nemecky die Kirche. Láska je po anglicky love a po nemecky die Liebe.

Church – die Kirche

Posvietme si na ich ďalší význam. Vo svojich jazykoch znamenajú tiež Cirkev. Keď teda po anglicky alebo nemecky poviem „I go to the church.“ resp. „Ich gehe in die Kirche.“ (Idem do kostola.), neznamená to iba, že idem do budovy kostola, ale tak tiež, že idem do Cirkvi. Nejdeme teda iba

do akejsi vyzdobenej budovy, aby sme si tam odsedeli chvíľu popri ďalších ľuďoch, ktorým maximálne podáme ruku, keď je to už súčasť omše. Ideme *do Cirkvi*, teda medzi ľudí, ktorí sú súčasťou Cirkvi rovnako ako my - ja. Ideme sa zjednotiť s tými všetkými ľuďmi v modlitbe k nášmu Bohu. Keby mal každý človek svoj vyhradený čas, kedy sám

príde do kostola, ísť do kostola by stratilo svoj význam. Skúsme si aj my pripomínať, že ideme na spoločné modlitby a obrady Cirkvi, nie sami za seba, ale ako jej súčasť.

Love – die Liebe

Ako ste sa iste dovätípili, aj tieto slovíčka budú v germánskych jazykoch predstavovať ešte o čosi viac. V tomto prípade sa pozrieme na slovíčko *láska* a následne na slovné spojenie *ja ľúbim*. V angličtine: love, I love; v nemčine die Liebe, ich liebe.

Podobné, však? Na rozdiel od slovenčiny, v angličtine je tvar prvej osoby slovesa *ľúbiť* totožný so samotným slovom *láska*. V nemčine sa líšia iba veľkosťou prvého písmena (a určitým členom, ktorý nemusí byť vždy napísaný.)

Aký je rozdiel medzi láskou a tým, že *ľúbim*? „*Ľúbim*“ sa dá chápať ako pociťovanie lásky, čím sa rozdiel iba zotiera. Pozrieme sa ešte na samotnú lásku. Čo je láska? Alebo skôr *kto* je láska? Odpoveď nájdeme vo Svätom Písme. V Prvom liste apoštola Jána nachádzame vysvetľujúci verš: „Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.“

(1Jn 4,8) Ten, kto nám umožňuje milovať, je Boh. „My milujeme, pretože On prvý miloval nás.“ (1Jn 4,19)

My sme teda v prvom rade milovaní. Z toho, že nás miluje Boh, vychádza naša schopnosť milovať. Pôvodom toho, že ja *ľúbim*, je teda Boh – Láska – Love – Liebe.

Láska a kostol

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že tieto slová majú málo spoločného, veď jedno predstavuje budovu, pevnú hmotnú vec a druhé je abstraktný pojem, ktorý sa nedá predstaviť v zmysle vzhľadu. V skutočnosti by sme na svete ťažšie hľadali lepšie miesto pre lásku ako je kostol. Je to predsa príbytok samotnej Lásky –Boha. Okrem toho samotná stavba vyjadruje lásku ľudí, ktorí ho stavali a neustále sa oň starajú. V kostole si ľudia, manželia sľubujú lásku, s bratskou (a sesterskou) láskou prijímame do Cirkvi nových bratov a sestry. A v neposlednom rade svojim príchodom do kostola vyjadrujeme našu lásku k Bohu.

Daniela

**Boh je láska.
Milujme ho!**

bl. Peter Pavol Gojdič

foto: nastol.com.ua

ÚČINKY A CIEĽ VNÚTORNÉHO UZDRAVENIA

Čo je hlavným cieľom vnútorného uzdravenia? Potrebujeme ho? A prečo nás Boh vlastne uzdravuje? V nasledujúcom článku sa budem snažiť odpovedať práve na tieto podstatné otázky.

Nekonečné množstvo účinkov v trojdimenzionalite človeka

Vnútorné uzdravenie zasahuje človeka v celej jeho trojdimenzionalite (telo, duša, duch). Účinkov je obrovské množstvo, preto uvediem aspoň niektoré z nich.

Telesná dimenzia

V telesnej dimenzii ide o uzdravenie rôznych častí tela, rôznych orgánov, uzdravenie z rôznych chorôb. Aj v Biblii je niekoľko takýchto prípadov. Uzdravenie slepého od narodenia, uzdravenie ženy s krvotokom (Lk 8,43-47), uzdravenie chromých (napr. Mt 15,30), malomocných (napr. Lk 17,12-19), vzkriesenie Lazara (Jn 11,1-45) atď. Takéto uzdravenie nazývame aj „zázračné“ uzdravenie. Aj v našej krajine dochádza k takýmto uzdraveniam. Napr. evanjelizátor Braňo Letko svedčí o niekoľkých uzdraveniach z rakoviny v jeho blízkom okolí. Aj v našich končinách sa začínajú diať podobné veci, napr. jeden muž bol počas modlitby chvál uzdravený zo žalúdočných vredov.

Psychická dimenzia

V psychickej dimenzii ide hlavne o uzdravenie emócií, myslenia a správania. Často sa efekt uzdravenia prejaví vo všetkých troch oblastiach. Príkladom z Biblie je Mária Magdaléna (Jn 8,1-11), luxusná prostitútka, ktorej sa Ježiš zastal a prijal ju takú, aká je. Prijal ju vo

všetkej jej hriechnosti a špine, v ktorej bola. Účinkom tohto uzdravenia bolo, že Mária znova začala život „žiť“, postupne sa vytrácali pocity viny spôsobené hriechom. Začala o sebe inak zmýšľať, pretože spoznala svoju hodnotu a rozhodla sa odmietnuť hriech. A tiež sa radikálne zmenilo aj jej správanie, pretože prestala predávať svoje telo a začala nasledovať Ježiša.

Myslím si, že s týmto typom uzdravenia už stretol v živote každý z nás, len nie všetci si to uvedomujeme. Je to napr. tá situácia, keď aj napriek tomu, že zhrešíme, nám Boh nejakým spôsobom preukáže, že nás prijíma takých akí sme, z čoho sme povzbudení. Rovnako aj v našej mysli sa mení postoj zo sebaľútosti na uvedomenie si toho, že nemôžeme byť takí zlí, keď sám Boh sa o nás stará. Na základe toho sa potom snažíme robiť konkrétne zmeny v našom konaní.

foto: wp.patheos.com

Spirituálna dimenzia

V spirituálnej dimenzii ide o uzdravenie ducha spod jeho zviazanosti či spútanosti,

foto: evangelnorth.net

ktoré sú zviazané v duchovnom svete (ktorý je mimochodom úplne reálny). V Biblii bolo tiež niekoľko takýchto uzdravení a to najmä vtedy, keď Ježiš vyháňal z ľudí zlých duchov (napr. Mk 9,14-29). V našich končinách sa týmto spôsobom uzdravovania zaoberajú hlavne exorcisti, ale modlitby za oslobodenie sa modlí stále viac ľudí.

Avšak nejde tu len o exorcizmus, ale aj o odpúšťanie hriechov. Ježiš často postupoval pri uzdravovaní tak, že po uzdravení fyzicky či psychicky povedal: „Odpúšťajú sa ti hriechy,“ čo prinieslo duchovné uzdravenie do života daného človeka (Mt 9,1-9).

Konečný a najdôležitejší účinok

Je dôležité si tiež uvedomiť, že všetky formy a účinky uzdravenia sú vzájomne prepojené a často nasledujú za sebou alebo sa dejú aj súčasne. Uzdravenie z choroby alebo nejakého vzťahu človeka veľakrát otvorí aj vo vzťahu k Bohu. A to je zároveň tým najdôležitejším účinkom. Totiž všetky účinky uzdravenia by boli úplne zbytočné (Lk 17,12-19) pokiaľ by neviedli ku konečnému cieľu, ktorým je *prijatie spásy*. Svedčí o tom dokonca aj etymológia (pôvod) tohto slova. Slovo spása má totiž

koreň v slove *salus*, ktoré je zároveň koreňom aj pre slovo zdravie alebo uzdravenie.

Ježiš uzdravuje ľudí práve preto, aby bol oslávený Boh a aby mu ľudia uverili. Či slepý od narodenia, malomocní, Lazar, žena s krvotokom, Mária Magdaléna a mnohí ďalší – Ježiš uzdravoval všetkých práve preto, aby dokázali prijať ten najväčší dar, ktorým je život v Bohu alebo spása.

Boh túži o nás povedať: „Tento môj syn bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa.“ (Lk 15,24). Myslíme teda pri každom uzdravení, ktoré v živote prežijeme, že Boh nám ho doprial nielen preto, aby sme sa mali lepšie, ale hlavne preto, že

túži po tom, aby nás to priviedlo k pokániu a k nemu samému.

Kubbcí

foto: restoringistael.org

EXPRES NA ZÁPAD

foto: spietati.it

Dvaja herci, jedna miestnosť, žiadna hudba, ale zato strhujúca konverzácia medzi ateistom a veriacim. Zdá sa vám to nudné? Chýba vám akcia alebo viac postáv? V tejto snímke to nie je potrebné, ba priam, mohlo by vás to rušiť. Budete mať totiž plno práce s tým, aby vám neunikla nejaká dôležitá myšlienka (ktorých je vo filme naozaj dosť), prípadne humorná hláška zahalená inotajom.

Nepochybujem, ale kladiem otázky

Celé dielo má na svedomí produkcia HBO, čo už samo o sebe napovedá o vysokej kvalite a výpovednej hodnote filmu. Pre tých, ktorým nič nehovorí meno Cormac McCarthy, uvádzam, že ide o jedného z najlepších amerických žijúcich spisovateľov (ak nie najlepšieho). McCarthy, držiteľ Pulitzerovej ceny, sám napísal celý dialóg odohrávajúci sa medzi hlavnými postavami filmu *Expres na západ*.

Pýtajúci sa túži po pravde, pochybovať chce počuť, že pravda nie je

To, že sa jedná o naozaj kvalitný text, vám bude jasné po prvých minútach, kedy zrazu zaktivizujete aj tie mozgové oblasti, ktoré pri menej náročných filmoch zvyčajne oddychujú. Obsadenie dvoch hlavných a zároveň jediných postáv tiež tvorcovia nenechali na

náhodu. Výber v podobe pánov ako sú Samuel L. Jackson a Tommy Lee Jones hodnotím jednoznačne kladne. Zaujímavé je sledovať ich vzájomnú konfrontáciu plnú protikladov ako napr. optimizmus/pesimizmus, viera/ateizmus, nádej/zúfalstvo v podaní belocha a černocho. Jeden z nich je univerzitný profesor, druhý je bývalý väzeň žijúci v gete.

Toto viem, že neviem

V rozhovore rozoberajú väčšinu základných pilierov kresťanstva, ktoré musia čeliť naozaj tvrdým intelektuálnym útokom. Od filmu však nečakajte záračné rozuzlenie či vyriešenie všetkých otázok, ktoré v ňom padnú. Také jednoduché to nie je ani v živote a ani v tejto snímke, čím si u mňa získala ešte väčšie sympatie. Režisér si nezakladal na vytvorení akejsi ilúzie, strhujúceho príbehu či šokujúcich efektov. Ide hlbšie, priamo za-

sahuje do ľudskej viery, do hodnôt, presvedčení a ponúka priestor pre vlastné úvahy.

Vedomosti, ktoré rozkladajú ducha, rozkladajú dobro

Podľa mňa je v máloktorom filme tak krásne zobrazené, ako ľahko možno vidieť svet buď biely alebo čierny a takisto následky, ktoré to pre náš život so sebou nesie. Divákovi, ktorého bavia konverzácie, komornejšie prostredie a kúsok divadelníctva, zrejme nebude stačiť iba jedno pozretie. Prípadne dostane chuť siahnúť po originálnom knižnom vy-

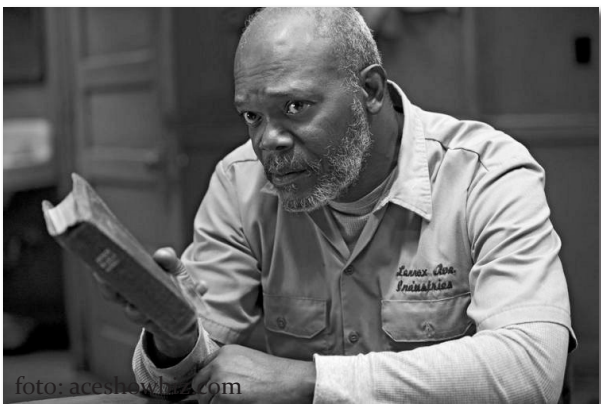

foto: aceshowbiz.com

daní a pokúsi sa prehrýzť hlbokými dialógmi vlastným tempom.

AdA

Hranice

Ak si niečo nedokážem predstaviť, tak to jednoducho označím za vzdialené či dokonca nereálne. A tak, keď som v ruke držal tento titul, akosi som si nevedel predstaviť, čím vlastne hranice v mojom živote sú. A sú vôbec nejaké?

Knihu uvádza krátky príbeh ženy, ktorá sa snaží úprimne slúžiť druhým. Úplne celá sa dáva rodine, práci, priateľom, no jej obeta zostáva bez zaslúženého pocitu uspokojenia. Práve naopak, je vyčerpaná a nešťastná.

Dr. Henry Cloud a Dr. John Townsend, psychológovia a autori tejto knihy, vidia jej problém práve v zle určených hraniciach. Tvrdia, že keby vedela rozlíšiť komu povedať a naopak komu nie, jej život by bol slobodnejší a šťastnejší.

A tak som si aj prostredníctvom tohto príbehu postupne uvedomoval, že hranice sú všade okolo nás, medzi každým jedným človekom a podstatne ovplyvňujú náš život. Veď kto by nechcel vedieť, ako sa správne rozhodnúť, ako si správne určiť svoje hranice vo vzťahu k druhým, kto vo vzťahu zodpovednosť a za čo?

Odpovede ponúka táto knižka. Jej unikátnosť tkvie v jej praktickosti a biblickosti (každá myšlienka v knihe je biblicky podložená), pričom nestráca na jednoduchosti a zro-

zumiteľnosti, čo osobne veľmi oceňujem. Napríklad samotná štruktúra

je rozdelená na tri časti. Hlavná časť, podľa mňa ťažisko celej knihy, je ďalej zložená zo siedmich kapitol, pričom každá z nich sa týka hraníc v inej konkrétnej oblasti (rodina, priatelia, partner, deti, práca, moje ja, Boh). Ak teda napríklad cítim, že môj vzťah s kamarátom nie je v poriadku, problémom môžu byť práve zle určené hranice, ktoré rieši kapitola Hranice a priatelia. Rozoberá rôzne typy priateľských vzťahov a venuje sa konkrétnym často vznikajúcim problémom. Kniha má naozaj široký záber. Po jej prečítaní sa cítite, akoby ste prešli pomyslením filtrom vzťahov a rozhodnutí.

Túto knihu by som odporučil všetkým, ktorí vedia čítať, pretože nielen ponúka odpovede na mnohé otázky, ktoré nás v živote bežne trápia, ale tiež otvára nový, reálnejší pohľad na naše vzťahy či rozhodnutia.

Tomáš

KATOLÍCKE SPOLOČENSTVO DOM CHVÁLY VÁS POZÝVA NA:

MONDAY SESSION

VŽDY O 19:00 V PASTORAČNOM
CENTRE, NOVÁ BAŇA

VSTUP
VOĽNÝ

CHVÁLY | SVEDECTVÁ | LÁSKA

V DŇOCH:

30.09.2013	14.10.2013	28.10.2013
25.11.2013	09.12.2013	30.12.2013

WWW.DOMCHVALY.SK

BOH A TY. A ČO AK SI BOHATÝ?

Oliver: „Nikto, kto je bohatý vraj nevojde do Božieho kráľovstva. Ale kde je tá hranica, kedy už je človek vnímaný ako bohatý podľa katolíckej cirkvi?“

Božej ochrany. Boh sa cez mnohých prorokov prihovárал k srdciam ľudí, aby podporovali chudobných, siroty a vdovy.

Dnes nás Boh vyzýva k chudobe srdca - On sám nám cez svojho Syna dal príklad: „On hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili.“ (2 Kor 8, 9)

Nebo je otvorené pre tých, ktorí sú štedrí - a to môžu byť bohatí i chudobní - každý podľa svojich možností.“

Bohuš: „Musím ťa trochu poopraviť. Pán Ježiš na adresu bohatých hovorí toto: „Bohatý ťažko vojde do nebeského kráľovstva.“ (Mt 19, 23) Teda nehovorí, že vôbec nevojdú, ale že to majú ťažšie. A to v tom, že si musia dávať pozor, aby sa na svoje bohatstvo nenaviazali, aby vďaka svojmu bohatstvu dokázali vidieť aj biedu iných a preukázali im otvorenosť, štedrosť, pomoc.“

Oliver: „Prečo to majú mať ťažšie, ak si svoj „finančný nadštandard“ zaslúžili poctivou a tvrdou prácou? A ak tomu správne rozumiem, chudobní sú potom, čo sa týka šance dostať sa do neba, vo výhode?“

Bohuš: „Bohatstvo ako také nie je zlé. V Starom zákone bolo prejavom Božieho požehnania. Človek bol za toto bohatstvo Bohu vďačný, prinášal prvotiny zo svojich stád a pastvín na obeť. Chudobní boli osobitnou kategóriou v Božích očiach - mali privilégium

Oliver: „Priznám sa, že som teraz trochu zmätený. Najskôr, čo to znamená chudoba srdca? A potom, správne rozumiem tomu, že nezáleží na tom, či sme bohatí alebo chudobní, hlavné je to, či sa dokážeme podeliť s druhými?“

Bohuš: „Áno, už sme na spoločnej vlnovej dĺžke. Chudobu srdca Pán Ježiš vyjadril v jednom zo svojich blahoslavenstiev: „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5, 3) Je to pozvanie, aby sme sa odpútali od bohatstva a odovzdávali sa do Božej prozreteľnosti. Táto odovzdanosť nás zbavuje obáv zo zajtrajška. Stačí začať celým srdcom hľadať toho, kto dokáže naplniť moju prázdnotu a moju chudobu premeniť na bohatstvo.“

Slovo „bohatý“ skrýva v sebe dve slová: BOH a TY. V tomto zmysle by sme mali robiť všetko pre to, aby sme boli „bohatými“ - teda plní Boha, aby sme s Ním mali priateľský vzťah.“

Ada + Sa

SVÄTÝ MARTIN Z TOURUS

„Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“

Svätý Martin sa narodil v meste Szombathely vo východnom Maďarsku okolo roku 316 v pohanskej rodine. Jeho otec mal vysokú hodnosť vo vojsku, bol tribúnom (plukovníkom). Rodičia sa presťahovali do Pavie v severnom Taliansku. Neboli síce pokrstení, ale veľmi dbali na to, aby Martina nepokazili vojaci svojou nemravnosťou a tvrdosťou. Malý Martin bez vedomia rodičov začal chodiť na stretnutia katechumenov (tých, čo sa pripravujú na krst). Keď mal pätnásť rokov, mal byť pokrstený. Vtedy však cisár Konštantín vydal rozkaz, aby sa do vojska zapojili všetci schopní synovia starých a vyslúžených vojakov. Martinovmu otcovi sa nepáčilo synovo tiché a utiahnuté správanie, a tak ho tiež prihlásil do vojska. Martin bol zaradený do jazdeckého pluku, ktorý odchádzal do Amiens v severnej Galii (Francúzsko). Martin sa však nepokazil. Ku všetkým, aj k svojim podriadeným bol láskavý, bol štedrý voči svojmu sluhovi, aj voči chudobným. V meste Amiens sa odohral aj ten známy príbeh, keď stretol pri svojej ceste na koni žobráka, ktorý sa triasol zimou. Martin všetko rozdal, nemal pri sebe nič, a tak mu dal polovicu svojho plášťa. Vtedy v noci sa mu zjavil Pán Ježiš odetý polovicou plášťa, ktorý Martin daroval žobrákovi. Hneď na druhý deň sa dal Martin v meste pokrstiť. Bolo to v roku 339, mal vtedy asi dvadsaťtri rokov.

Boží bojovník bez hodnosti

Po čase odišiel z vojska, utiahol sa do samoty. Nejaký čas počúval biskupa sv. Hilára v Poitiers (západná Galia) a potom odišiel za svojimi rodičmi, ktorí sa medzitým presťahovali späť do Martinovho rodného mesta. Martinova matka sa stala tiež kresťankou. Otec neopustil pohanské zvyky až do smrti. Martin sa stal neúnavným bojovníkom proti bludu ariánov. Tí ho však zato vyhnaní z mesta. Chcel ísť za Hilárom, no toho tiež stihol

podobný osud. A tak sa nakoniec ocitol až na malom ostrove Galinaria oproti Janovu, kde žil osamote. Začiatkom roka 360 sa Hilár vrátil z vyhnanstva, Martin sa rozhodol ísť za ním. Hilár ho chcel vysvätiť za kňaza, no Martin sa necítil hodný. Usadil sa radšej v meste Piktavium v Galii, kde žil v prvom galskom kláštore spolu s niekoľkými mužmi.

Biskupom napriek svojej vôli

V roku 371 sa uprázdnil biskupský stolec v meste Tours. Ľudia si žiadali, aby bol biskupom práve Martin. On samozrejme nechcel. No násilím ho vyviedli z jeho úkrytu, ktorý mal medzi husami, ktoré ho svojím gagotom prezradili. Kvôli tomu sa niekedy vyobrazuje s husou. 4. júla 371 bol vysvätený za biskupa. Za svoje sídlo si zvolil miesto asi dva kilometre od mesta Tours pri rieke Loire, kde vystaval drevený kláštor. Žil tam aj s asi osemdesiatimi učeníkmi. Nič nevlastnili, žili veľmi skromne. Martin zriedka opúšťal samotu, ale vedel rázne zakročiť, keď bolo treba. Keď dal cisárov brat Valens upáliť osemdesiat katolíckych kňazov, Martin sa vybral za cisárom Valentiniánom, aby ho napomenul. Valentinián si ho potom často volal ako poradcu na svoj dvor. Martin mal veľa zásluh aj na obrátení mnohých pohanov, ktorých bolo v okolí Tours veľmi veľa. Po zvyšok svojho života zostal skromným, poníženým, spával na holej zemi. Zomrel 8. novembra 397. Jeho telo pochovali 11. novembra na cintoríne za mestom Tours. Na tom mieste teraz stojí veľký chrám, ktorý je mu zasvätený.

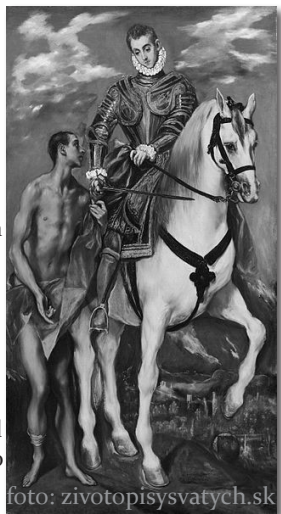

foto: zivotopisysvatych.sk

Juli

PODNEBIE

ŠETRná ŽENA

Drahí čitatelia,

Tento lahodný zákusok možno niektorí z vás, milí čitatelia, poznajú skôr pod názvom Lenivá žena.

Mne sa to však od prvej chvíle nepáčilo, veď kto kedy videl lenivú ženu? Ja teda nie a ak chce niekto tvrdiť opak (najmä potomkovia z rodu Adama), nech sa najskôr ubezpečia, či nebola len unavená, nahnevaná, smutná, chorá alebo v ťažšej fáze svojho cyklu. Mohla by som sa tu ešte rozpisovať o všelijakých príčinách, no vráťme sa radšej ku koláču. Názov Šetrná žena dostal odo mňa preto, lebo jeho príprava je veľmi rýchla a nároky na suroviny sú relatívne nízke. Veď posúďte sami:

Potrebuje:

3ks vajec
2 hrnčeky cukru
2 hrnčeky polohrubej múky
2 hrnčeky mlieka
1 hrnček maku
1 hrnček oleja
1 kypriaci prášok do pečiva
lekvár
čokoládovú polevu

Postup:

Ako prvé zoženieme vajcia a tvárima sa pred okolím nenápadne. Niežeby ste robili niečo ilegálne, ale pred ďalšími členmi rodiny bude mať väčší efekt, keď si ani nevšimnú, ako sa ten koláč zrazu objavil na stole. No, ale vráťme sa k tým vajciam. Jemne ich poklopáme, oddelíme žltú časť od bielka, a takto separovane im venujeme špeciálnu starostlivosť. Začneme bielkami, tam je to drsnejšie,

Vyzdobme sa!

bude potrebné použiť zázračný elektrický rotátor, ktorý uvedie mazľavú hmotu do snežného stavu. Ak vás do tejto chvíle nikto doma neodhalil, už je vysoko pravdepodobné, že vám vyjde moment prevrpenia. Zmocníme sa primerane veľkého hrnčeka a ideme na vec. Chytíme do ruky cukor, naberieme za dva hrnčeky, prípadne jeden a pol, pre tých, ktorí majú radi svoje zuby a nechcú, aby na nich bolo vidieť lásku k zákuskom na prvý pohľad. Ten istý proces zopakujeme aj s polohrubou múkou a s mliekom. Ďalšou dôležitou ingredienciou je mak. Ja som zvolila nemletý, ale ak máte doma práve mletý, tak nerobte paniku. Veď koniec koncov je jedno, či sa budú usmievať ochutnávači s väčšími alebo menšími ozdobami na hryzadlách, pobavíte sa tak či tak ☺. Nakoniec pridáme ešte hrnček oleja a kypriaci prášok. Miešame, miešame, miešame, keď sa nám to už zdá schopné, vylejeme masu na vymastený plech a šup do rúry. Zahladíme všetky stopy, ktoré po nás zostali na kuchynskej linke, ale pozor, máte na to len približne 15 min. Za ten čas by mal chytiť koláč trochu tmavšiu farbu (na tento indikátor obzvlášť pozor, nech vaša snaha nie je zmarená). Na záver ho už len stačí šikovne vytiahnuť, natrieť lekvárom a navrch šupnúť čokoládovú polevu. Ak nemáte toľko času (prípadne trpezlivých čakatel'ov), vykašlite sa na polevu či lekvár a podávajte ho ihneď k odberu, chutí skvele.

Tip: Do cesta môžete nastrúhať trochu citrónovej kôry, bude ešte lepši.

[illegible]

VTIPY

„Oci, naozaj mi ten iPad priniesol Ježiško?“ pýta sa Jožko otca.
 „Ale samozrejme, čo ťa to napadlo?“
 „No, že celý deň stojí nejaký chlapík pri domových dverách a chce tretiu splátku.“

Janko sa na Vianoce pýta otca:
 „Otecko, vieš, ktorý vlak má najväčšie meškanie? No predsa ten, ktorý si mi sľúbil minulé Vianoce.“

Zákazníčka: „Chcela by som kúpiť mužovi peknú kravatu, ktorá by zvýraznila jeho oči.“

Predavačka: „Každá kravata zvýrazní chlapovi oči, len ju treba dobre zatiahnuť.“

Dva kapry plávajú vo vani a jeden sa pýta druhého:
 „Ešte stále si myslíš, že nás chcú iba okúpať?“

„Dobre ma počúvajte, som únosca vašej ženy! Ak zavoláte políciu, alebo položíte slúchadlo, už ju nikdy neuvidíte!“ Tú...tú...tú..

Petrík: „Ocko, dnes som ušetril 50 centov!“
 „Hej a ako?“
 „Bežal som celý čas do školy za autobusom.“
 „Tak zajtra bež za taxíkom, ušetríš dve eura!“

Príde koktavý do krčmy a spustí:
 „Ven, ven, ven, ven...“
 Všetci vybehnú von, a koktavý pokračuje: „Vendelín tu nebol?“

Záhorák je v Anglicku. Rozbolia ho zuby, tak ide k zubárovi. Ukazuje na zub a vraví: „Tu!“
 Zubár mu vytrhne dva zuby. Na druhý deň stretne kamaráta a posťažuje sa mu.

On na to: „A ty nevieš, že TU po Anglicky znamená dva?“

Poučený Záhorák opäť navštívi toho zubára, ukáže na boľavý zub a povie: „Ten!“

Policajt čaká na manželku na stanici. Staničný rozhlas hlási: „Rýchlik z Prahy má hodinu meškanie.“

„To je celá ona,“ povzdychne si policajt, „nikdy nemôže prísť načas.“

Ide kostra do baru a pýta si pivo a handru.

Ako si blondínka zlomila nohu pri hrabaní lístia?
 Spadla zo stromu.

Muž: „Zlatko, čo by si chcela na Vianoce?“
 Žena: „Neviem...“

Na druhý deň cestou z roboty nájde muž kúsok hrdzavého plechu, schová si ho a na Štedrý deň ho dá manželke pod stromček.

Žena: „Čo to, do kelu, je?“

Muž: „Neviem...“

ROĽNÍCKA NEDEĽA

